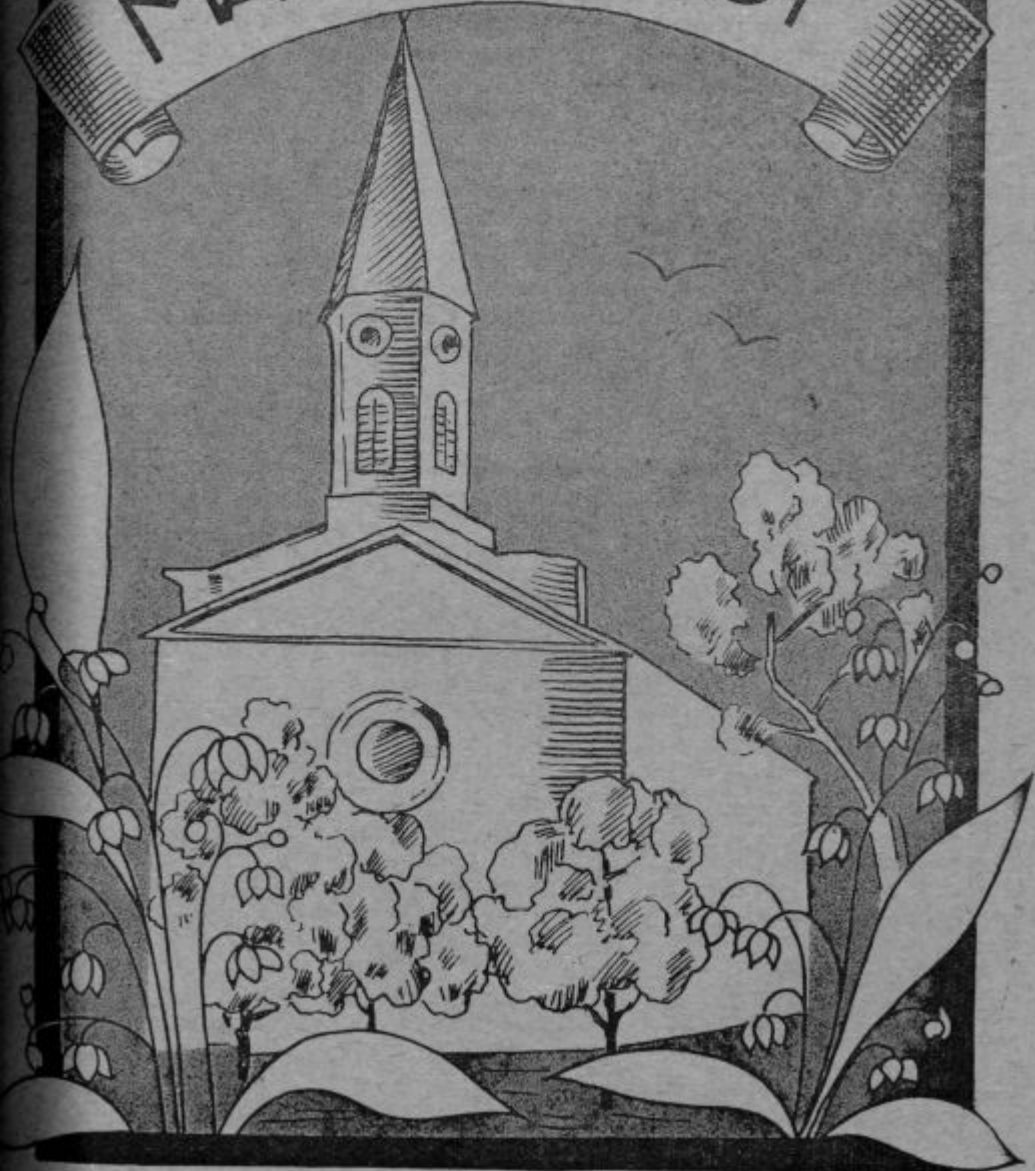

poštnina plačana v gotovini.
Leto XXV.

8. januara 1929.

Cena številki 1 Dinar
Številka 1.

MARIJIN - LIST

Tisk tiskarne Panonije r. z. z o. z v Murski Soboti, predstavnik Ludvik Norčič.

MARIJIN LIST.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jüžno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada večjezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. roznoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so leta 1928 darüvali sledeči: 85. črep je kupila občina Lipa, 86. občina Beltinci, 87. občina D. Bistrica, 88. občine V. i M. Polana, 89. občina G. Bistrica, 90. občina Odranci, 91. občina Dokležovje, 92. pokojni Škrban Štefan z Dokležovja, 93. darovniki Katarine Baumgartner v Celji, 94., 95., 96., 97., 98. i 99. so kupili poleg darov, ki so po občinaj više prišli, sledeči: Krumpli nabrani pod Lipov 815 kg (774 Din); na gostüvanji pri Hanc Martini v Žižkih nabralo Tibaot Martin iz Žižkov 20:50 Din; Jakšič Ivan i Horvat Štefan nabrala na G. Bistrici 153 Din. Ščap Ana, Beltinci, 560 kg krumplov (360 Din); Ščap Ana, Beltinci nabrala 139:50 Din, c'artüvali so: Dečko pek 10, Raj Martin Konjšček 10, Neubauer Kata, 3 Pozdrec Marija 2, Rous Marija 3, Antolin Jožef i Tratnjek Ivan 4, Novak Franc 1, Dragovič Mihael 1:50, Štaus Gusti 4, Krenos Ivan, beroš na marofi 100 Din. Drobni krumpli iz Črensovec odani za 169 Din, Cigan Ivan i Kolenko Janoš nabrala na D. Bistrici 893 kg krumplov, 893 Din. V. i M. Polana dale 617 kg krumplov (617 Din) G. Bistrica 703 kg krumplov (703 Din) Horvat S. Ignac i Žižek, nabrala na D. Bistrici 205 Din, Kociper Agata, Odranci, nabrala 545 kg krumplov i 63 kg prosa (650 Din) Horvat S. Ignaciji i Žižek Martini dali sledeči: Markoja Martin 3, Tkalec Matjaš 2, Glavač Ivan 10, Vučko Ignac 10, Zadravec Orša 2, Magdič Aga 10, Balažic Dani 4, Tkalec Ivan 2, Šömen Jožef 6, Fotivec Kata 10, Krampač Treza 4, Kuštec Ivan 5, Ütroša Treza 3, Raj Jožef 5, Ivko Štefan 10, Žižek Martin 5,

Kreslin Martin 10, Raj Štefan 35, Rajtar Jožef 5, Lebar Jožef 3, Lebar Izidor 2, Vučko Ivan 5, Magdič Franc 2, Ivko Anton 5, Balažic Marija 5, Prša Ivan 2, Vučko Marija 10, Horvat S. Ignac 10, Horvat S. Kata 10, Horvat Jožef 5, Hrebrica Jožef 5, Jakšič Ivani i Horvat Štefani darovali na G. Bistrici: Borovič Juri 10, Vučko Martin 10, Finfonja Ignac 10, Kolenko Marija 4, Smodiš Martin 2, Tratnjek Štefan 10, Gerič Štefan 7, Špiclin Matjaš 4, Tkalec Štefan 2, Koštric Jožef 10, Domjan Mariča 4, Lovrenčec Marija 4, Jakšič Janoš 10, Gerič Treza 10, Balažic Klara 7, Prša Ana 10, Kuzma Ivan 10, Horvat Marija 2, Bežek Matjaš 3, Franc Jožef 5, Lebar Roza 4, Špiclin Roza 4, Vučko Štefan 10, Jakšič Ivan 5, Špilak Ivan, Canada 60, Žerdin Martin, Žižki 4, Šolske sestre, Žižki 2, Kramar Martin, Žižki 2, Bakan Jožef nabral v Dokležovji 661 kg krumplov (608 Din) Roža Rv. Brezovica 10, Červek Verona, Beltinci 3, Zver Orša, Ižakovci 100, Vučko Magda, Sr. Bistrica 10, Jerebic Marija, Sv. Križ 20. Drobni krumplici v Žižkih 10, Raj Štefan, Canada 50, Slaviček Marija, M. Dolenci 5, Kohek Treza, D. Bistrica 5, Dr. Brandieu Silvian, M. Sobota 100, Horvat Jožef, Črensovci 10, drobni krumplici, odani v Črensovcih za 27 Din, Hartner Karola Sin, M. Sobota 100 Din. P. Viljem Rožman, upravitelj Maribor 200 Din; Jerič Ivan pos. M. Sobota 600 Din, Dr. Minael Škrilec, primarij, M. Sobota 500; Jurij Kugovnik, Prevalje 10, M. Gajšek, Maribor 40: Anton Goleš, Maribor 50, M. Kejzar Mirko, Maribor 250, Ignac Župančič, Vejgun 8, dr. Ludvik Šömen, M. Sobota 100, dr. Matija Slavič, Ljubljana 20, Andrej Mejač, Komenda 100, Josip Močnik, M. Sobota 100, Franc Mikuš, Beltinci 400.

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. —

ODBOR.

„Fantič le gori stani“!

Tebi, Marija mogočna kralica!

Ino či polednemo dnesden po sveti — kak je z Marijinimi družbami po drugih državah? Ka vidimo? O, dečki slovenski, vi ne vejte, kak je s tov rečjov indri po sveti, kelko mladeniških družb je med drugimi narodi, med Francozi, Italjani i Nemci. Poslušajte! Jaz sem bio letos dva meseca na Nemškom. Obiskao sam slovenske rüdare, ki tam globoko pod zemljov kopajo trdo rüdo. I ka sem pri toj priliki vido i čüo? Povem vam, ka sem se čüdo nad telkim številom dečkov. Nemci majo mladenska društva, ki so z ednim Marijine družbe. Društva majo razne odseke: za muziko; za telovadbo itd. Nad vse pa se skrbi v društvu za versko življenje. Od vseh članov se zahteva mesečno sv. obhajilo i druge pobožne vaje. Ne bi bilo napačno, ka bi meli tüdi mi tak ali spodobno. Ali je kaj dečkov, šteri ščejo stopiti v takša društva? Pa keliko jih je! Čüdo sam se nad tistimi, šteri so v lepoj vrsti čakali na sv. spoved, a še lepše na sv. obhajilo. Jaz, ka sem to gledo, sem si mislo na vas i sam pri sebi pravo: Oh, kje smo mi, kje smo mi! Kak teško spravimo mi naše dečke k sv. obhajili. Tü pa takše vrste. Pa to vsaki mesec!

Znate, kelko je po farah, de sem jaz bio — bio sam na 32 farah i le fare so velke — kelko je dečkov po Marijinih družbah? Po 200, 300, 400 i 1000 i še več prek 1000. Od družbe edne fare, štera ma 18.000 lüdi

sem šteo, ka ma 1300 mladencov v društvu, ki je zednim tudi Marijina kongregacija. 1300 mladencev vsaki mesec stopi v enoj cerkvi skupno k sv. obhajili.

Ali čujete dečki? Ka pravite na to? To so dečki! Takši dečki so na veselje i diko svojemu narodu. Pa da bi jih vidili kak spoštljivo pristopajo k angelskomi stoli. Lepo po vrsti kak hiše v Trst! S sklenjenimi rokami, tak kak jih držijo pri nas deca v školi.

Najnovejši čas so stopili na plan „vitezi presvetoga Svestva“, šteri idejo k sv. obhajili vsakši teden. I tudi med temi je preci mladencov.

Morebiti vam nede povoli, da hvalim Nemce. Pa nemrem pomagati. Dosta raj bi hvalo Slovence, kak Nemce. Vsi Nemci so pa nej takši, posebno tej ne, šteri so nam bliže.

Dečki slovenski, dajte mi priliko, da bom mogeo tudi vas tak hvaliti!

Ravno pred par dnevi mi je pravo nekši gospod, po rodi Italijan, a prijatel Slovencov, da je v italjanskoj katoličanskoj organizaciji za mladence 600.000 dečkov, ki tudi idejo mesečno k svetomi obhajili. Skoro, ka ne bi vervaio, če mi ne bi gospod šče ednok ponovo. Pa ta organizacija je šče mlada. Prle je bila taljanska mladina jako podivjana. Ka je pa katoličanov, so resan takši, ka se katoličani lejko žnjimi poštimajo. Jaz sem gledao na svoje lastne oči te dečke pri euhariističnem kongresi pred 2. letoma v Rimi pri velkoj procesiji, v šteroj so šli samo moški. Ženske so samo pri strani gledale i stale. To vam je bilo mladine z mnogimi zastavami. Šli so v vrstah, spevali i zazavali glasno sv. zreke. Kda so poleg mene šli, je eden zakričao: Hvaljen bodi Jezuš Kristuš! Drugi so njemi odgovorili na ves glas: Hvaljen bodi i pali: Ave Marija! Vsi za njim: Ave, Ave. Jaz sem samo debelo gledao. Pravo sem: Glejte te Taljane, pa njihovoj vrsti leka nega konca! Pa kakši dečki so vam to! Tū sam mislo na vas dečki slovenski.

Kak sem pravo, so šli v procesiji samo moški, ženske so mogle samo gledati! V Ljubljani pa je bio nedavno „Marijanski kongres“, veliki shod v proslavo Matere božje, ki se je tudi končao z velikov procesijov. Vse je bilo jako lepo, samo moškov je bilo premalo. Bilo jih je zato preci, samo ka so se vtopili v ženskom morji. Posebno je falilo dijaštva i višjih gospodov. Pokeč de tak, nam ne smete zameriti, či vam mladence drugih narodov postavlam o za zgled. Na vas je ležeče, ka bomo lahko pravili: vidili smo Francoze, taljanske mladence i nemške, ali takših pa ne kak so naši dečki.

Vsebina:

Naročnikom	Str. 1	Plesalcom	Str. 14
Naznanje	2	Bodi papolen	15
Našoj mladini	3	Od „Doma sv. Frančiška“	16
Dika Marijina	3	Dečici par zgledov	17
Rože sv. Jez. Trezike	6	Večni posvet	19
Svetek sv. Treh Kralov	10	Cerkveni glasi	21
Za fajšček dečkom, pa deklam tudi	12		

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Naročnikom !

Marija, mati Sunca, večne Svetlosti, mati Lelije večne Čistosti, mati Pravice, večnoga Sodca, si me grešnika podpirala, da morem 25. leto stopiti pred naročnike tvojega lista, „MARIJINOGA LISTA“. V zahvalo za te veliki dar v poniznosti sporočim nekaj Tebi, sladka Mati, nekaj naročnikom, tvojoj dečici.

Marija! 25 let si me posebno čuvala, branila, podpirala, blagoslavljalala! Marija! 25 let si hranila jezere i jezere z navuki tvojega Jezušča po tvojem „Marijinom Listi“. Marija! 25 let si se borila z vsemi neprijatelji duše i zmagala si. Tvoj „Marijin List“ se je včakao 25 letnice. Odgovor na tvojo veliko ljubav je ljubav. Ljubim te, Jezušova Mati i z ljubezni do tebe ti zročim i posvetim vse, ka mam i ka bom meo v tom žitki, vu smrti i po smrti za povekšanje tvoje slave i po njej Jezušove. „Marijin List“ pa bo glasilo te moje ljubezni. O ne zavrži ga, sladka mati.

Naročniki! Sprejmite Marijino ljubezen, ki jo dlha že 25. leto njen „Marijin List“. Naročite si ga vsi! Čtite ga vsi! **Ne sme biti v Slov. Krajini slovenske hiše, slovenske katoličanske familije, štera ne bi si naročila M. Lista.** „Marijin List“ je Marijin plašč, pribežite vsi pod njega, da vas pokrije! Pod Marijinom plaščom je življenje sveto, smrt pa blažena!

ČRENDOVCI, jan. 6. leta 1929.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
vrednik.

Naznanje !

Marijin List je z letošnjim letom stopo v 25. leto svojega obstanka. Z prvov številkov smo začeli obhajati 25 letnico toga lepoga Marijinoga darü, zato smo ga z tov številkov tüdi poveksali, štera velikost bo celo leto ostala i ga posvetili Marijinöj slavi i časti. Velikoga Marijinoga ča-stilca, sv. Alphonza Ligourija premissljavañja i navuke od Matere bože začnemo v toj številki dragim naročnikom pokloniti i to nadalüvati vsaki mesec. To je naš prvi dar. Drugi dar je edna lepa Marijina podoba, štero dobi to leto vsaki naročnik brezplačno, kda plača M. List.

Tretji dar je na konci leta kalendar Srca Jezušovoga i žnjim kniga od priprave na smrt, oba dara brezplačno.

Vse to se dobi za 10 Din. Cena M. Lista na sküpnü naslov ostane na leto 10 Din, na posameznoga 15 Din. V Austrijo, na Vogrsko, Nemčijo, Francijo, pač v vse države v Europi je cena M. Lista na leto 25 Din. V Ameriko, Jüžno i Severno, Australijo, Canado je cena z M. Lista z Novinami i vsemi gori povedanimi dari vred štiri dolare na leto.

Naročniki M. Lista majo letno deo v sadi več jezerih svetih meš, štere da za nje služiti „seraphinsko društvo“ v Linzi.

Vredništvo i upravnistvo M. Lista
v Črensovcih.

Našoj mladini.

Dečki i dekle ! Mladenci i mladenke ! Vrli slovenski dečki i vrle slovenske dekle ! Nekaj bom Vas proso v Marijinom imeni ! Prečtite to pesmico, štera je nižo štampana i ravnajte se po njej. Tri jezero M. Listov sem dao več štatpati, kak je bilo dozdañ naročnikov. Za teh tri jezero falatov M. Listov mi spravite naročnike. Vi mate bistre pete, predvsem pa pošteno, za Marijo goreče srce. Pomagajte širitelom. Vzemite si po pazje M. Liste pa idite od hiše do hiše pa z Vašov mladinskiöv veselostjöv je ponüjajte. Povejte vsem, ka M. List celo leto i to z 28 strani vsaki mesec, kalendar Srca Jezušovoga, knigo od priprave na smrt i lepo Marijino podobö dobijo za 10 Dinaröv. Najbole njim pa to pošepetnite: „Znam, ka poštüjete i ljubite svojo nebesko Mater, zato pa znam, ka ne zavržete njene knige, njene podobö“. Tak njim pravite, pa se omehčajo ! Tak njim šepečite pa jih še pitajte: „Pa za svojo nebesko Mater ne bi meli deset dinarov ?“ Popolnoma se vüпам, dečki i dekle, ka pridete z pismom ali osebnö po M. Liste i vseh tri jezero falatöv razširite za 25 letnico ! Čakam Vas.

Dugo sem si premišlavo
Kakšo bi prineso hvalo
Ti Nevtepena Kraljica
Za „Marijinoga Lista“
Dvajsetipet letnico.

I na zadnje sam si zmislö
Za Mamiko to darilo:
Bom oproso naročnike,
Naše dečke, dekle mile,
Naj širijo njeni list.

V vsako hišo ga prineste,
„List Marijin“, dar Prečiste !
Naj ž njim pride v dom slovenski
Puni blagoslov nebeski:
Mati z svojim Jezušom.

VREDNIK.

Dika Marijina.

Spisao : Sv. ALFONZ LIGOURIJ.

1.

Bodi pozdravljena kralica, mati smilenosti.

§. 1. Kak velko more biti naše vüpanje do Marije, kraljice smilenosti.

Ar je bila najsvetejša Devica Marija izvoljena za mater kralja vseh kralov, ma sv. Cerkev pravico, da joj da časten naslov: kralica, i zahteva da če je sin krao, se mora po pravici njegova mati za kralico¹⁾ meti i kak kralico pozdravlati, i sv. Bernardin iz Siene¹⁾ pridene k tomi, da je Marija od tistoga hipa, gda je pri-

volila biti Mati večne reči, dobila pravico, da se imenüje kralica sveta i vsega stvorjenja. Če je telo Marijino, pravi sv. apat Arnold²⁾, z ednim telo Jezusa Kristuša bilo, te more mati iz oblasti sinü deo dobiti; mi moremo celo skeptati, da si mati i sin ne delita samo časti i dike, nego da je ta v obema združena.

Če je zato Jezus Kristuš krao veselstva, te je tüdi Marija kralica sveta, pravi opat Rupert; i to na telko, da po razlaganji sv. Bernardina iz Siene vsa stvorjenja, štera Bogi služijo, morejo tüdi Mariji služiti; da

¹⁾ S. Bern. de S. Tom. 2. §. 51.

²⁾ S. Am. abb. de Land. Virg.

pa angeli i ljudje i vse ka v nebi i na zemli prebiva, je Bogi podvrženo, zato so tudi vsa stvorjenja podložniki preč. D. Marije. Zato se je obrno tudi opat Buerikus s temi rečami na Marijo: Le vladaj o Marija! Le kraluj v miri! Ladaj nad imanjom Tvojega Sina kak ščeš, ar si ti mati, ar si ti zaročenica krala nebe i zemle, zato ti pristojja kak kralici gospodstvo i oblast nad vsem stvorjenjom.

Marija je tak kralica, a na našo največšo tolažbo moramo znati, da je ona kralica puna s krotkostjov i milobov, da je nagnjena nam nevolnim dobrote deliti; zato pa žele sv. Maticerkev, da jo mi pozdravljamo z naslovom *kralica smilenosti*. Sv. Albert Veliki pripomni, da žc ime *kralice* milobo i skrbljivost za sirote pomeni. Nasprotno pa ime *casarice* resnost i ostročo izraža. Seneka pravi, da je kralom i kralicam v največšo čast, če nevolnim pomagaja. Kak tirani (zatiralci) po svojem ladanji samo svoj hasek iščejo, tak morejo kralovje zato kraljvati, naj pospešijo dobro svojih podložnikov. Gda je krao kronan, njemi namažejo glavo z oljom, z znamenjom smilenosti, da ga s tem opomenijo, naj kaže v prvij vrsti milobo i dobrotivnost svojim podložnikom.

Glavna skrb kralov po tem tak more biti, da opravljajo dela smilenosti, a pri tem ne smejo popolnoma pozabiti, da so strogi do krivcov, gda je potrebo. Ne pa tak Marija, ki če ravno je kralica, vendar ne kralica pravičnosti, štere skrb bi bila krivce kaštigati, nego kralica smilenosti, ki ne žele drugo, kak grešnikom deliti milost i smilenost. Zatogavolo šče tudi sv. Cerkev, da jo mi imenujemo *kralico smilenosti*. Slavni kancelar na pariškoj univerzi, Vilhem Gerzon, pravi k rečem psalmista: „To dvoje razmim, da je pri Bogi moč i pri Tebi, o Gospod, smilenost.“ — da, ar bože kraljestvo je kraljestvo smilenosti i pravičnosti pa je Bog razdelo to kraljestvo i je kraljestvo pravičnosti sebi obdržao, kraljestvo milošče je pa Mariji na gotov način izročio, i to šče, da vse milošče, štere ljudje dobijo, naj skoz Marijini rok pridejo do njih i naj je ona po svojoj voli deli. Sv. Tomaž³⁾ trdi to, gda pravi, da je prečista Devica Marija od Boga te sprejela polovico njegove oblasti, gda je Reč božo, Jezusa Kristuša sprejela i na svet porodila, ar je te postala kralica smilenosti, Jezus Kristuš je pa ostao krao pravičnosti.

Večni oča je postavio Jezusa Kristuša za krala pravičnosti i njemi je zato zročio sodbo nad celim svetom po rečaj proroka.

„Bog! Daj svojo sodbo krali i svojo pravičnost kraljevskomi sini“ (Ps. 71. 2.) Nekj vučeni pisateo pristavi: „O Gospod! Ti si svojemi sini svojo sodbo prepüsto, ar si Materi kralovj smilenje zročio.“ Sv. Bonaventura razlaga navedene reči Davidove etak: O Bog! Daj sodbo krali, svojo smilenost pa njegvoj materi. Praški eršek Ernest, nadškof, ravno tak trdi, da je večni Oča prepüsto sini oblast soditi i kaštigati, božoj Materi pa oblast nad nevolnimi se smiljvati in njim pomagati.

David je naznalo, da je Bog tak nam Marijo nekak za kralico smilenosti posveto, v koliko jo je z oljom veselja namazao: „Tvoj Bog Te je z veseljom namazao“ (Ps. 91.)

Veselimo se zato Adamova nevolna deca, ar smo lejko osvedočeni, da v nebi mam velko kralico, ki je po rečeh sv. Bonaventure s smilenostjov i lübeznostjov za nas mazana. Kak lepo prispodoba je napisao zato sv. Albert Veliki od kralice Ester, ki je bila predpodoba naše velike

³⁾ P. 3. tr. 4. 6. Magn.

Marija, mati našega Gospoda, puna milošče, puna smiljenosti, kraljica nebe i zemlje i naša dobrotivna zagovornica pred Bogom. Kraljüj nad nami s svojev smiljenostjov.

kralice i je to na Marijo preneso. V 4. poglavji Esterove knige čtmo, da je za kraljvanja Asverusa bilo zapovedano, naj se v njegovom kralevstvu vsi Židovje pomorijo. Nato je zroč Mardocheuš, eden obsojenih, rešenje svojih Esteri, naj ta prosi krala, ka svojo zapoved prezove. V začetki je Ester to odbila, ar se je bojala, da krala ešče bole razdraži. Zato njoj je Mardochens to v oči metao i njoj pravo, da ne sme samo na to gledati, da sebe reši, ar jo je Gospod zato na tron posado, naj bo vsem Židovom na pomoč: „Ne misli, da ti samo svoj žitek moreš rcšiti, ar si v kraljevskoj hiži pred vsemi Židovi“. (Est. 4. 13). Tak je gućao Mardocheus kralici Esteri i tak lejko pravimo tūdi mi nevolni grešniki našoj kralici Mariji, či bi ona odlašala, ka nam od Boga sprosi rešenje kaštig, štere smo si zaslužili: Ne misli si, da je tvoja skrb samo to, naj svoje življenje rešiš, ar si Ti pred vsemi ljudmi v kraljevskoj hiši. Ne misli, moja kralica, da Te je Bog za kralico sveta zato podigno, da Ti samo na tvoje zveličanje misliš, ne. On Te je zato tak visiko podigno, da Ti maš veliko smilenje z nami i nam v tem vekšoj meri pomagati moreš.

Gda je tak Asverus Estero pred sebov opazo, jo je lübeznivo pitao, ka žele: „Ka je tvoja žela?“ Nato je kralica odgovorila: „Če sam miloščo najšla pred tvojimi očmi, o krao, i ti je pevoli, daj mi moje lüstvo, za štero te prosim.“ Asverus jo je poslühno i je dao taki prezvati svojo zapoved. Če je Asverus Esteri, ar jo je lübo, darüvao življenje Židovov, kak bi mogeo Bog Marijo, štero tak neskončno lübi, odbiti, če ga za nevolne grešnike prosi, ki se njoj zračajo i če njemi pravi: „Če sam miloščo najšla pred tvojimi očmi, o krao (boža Mati dobro zna, da je lüblenka Gospodova, ki jo raj ma, kak vse angele i svetnike sküpno, ar je ona tista blagoslovljena, blažena, jedina med ljudmi bila, ki nam je nevolnim, grešnikom miloščo nazaj spravila): darüj mi moje lüstvo, za štero Te prosim“ Ona njemi pravi: Če me lübiš, o Gospod, darüj mi grešnike, za štere Te prosim. Pa bi bilo mogoče, da je Bog neposlühne? Pa mogoče što ne pozna tiste moči, štero ma Marijina molitev pri Bogi? „Zakon milobe je na Njenom jeziki“ (Preg. 31. 26) Vsaka Marijina molitev je zakon za Boga, ki je smileni do vsakoga, za koga Ona prosi. Sv. Bernard pita, zakaj zove sv. Cerkev Marijo kralico smilenosti? i odgovori: Ar mi verjemo, da ona odpre brezdnno bože smilenosti, če šče, gda šče i kak šče, na telko da nega grešnika, če še tak velke grehe ma, šteri bi se pogübo, če njemi Marija pomaga. *)

(Dale)

*) S. Bern. in Salve. Reg.

Rože sv. Jezušekove Trezike.

V Lisieux-i nepričaküvano ozdravljena.

N. (Francija) 29. septembra 1925.

Podpisana fara naznanja čast. materi Agnezi, rodnoj sestri sv. Male Trezike, zdajšnjoj prednici v Lisieux:

Dobra častita mati!

Dovolite, ka poklonim sv. Treziki D. J. izraz svoje zahvalnosti. 10. t. m. sem bila deležna njenih rož, štere trosi denzadnevom na romanje v Lisieux-i. Prišla sem ta pravzaprav popolnoma proti svojoj volji, le ka bi dobro

včinila svojoj prijateljici, štera je kak jaz v III. redi sv. Frančiška. Potůvati v mojem tedaršnjom zdravstvenom stanji je bilo v istini nespametno, ar sam pred ednim letom mogla prestati nevarno operacijo. (Raki podobni izrastki). Na zaceljenoj rani, štera me je vsigdar bolela, so se letos izrastki ponovili. Dvomila sam o tem, ka bi mi zdravnik mogeo kaj pomagati, zato sem sklenola, ka od toga nikomi ne bom pravila. Ar sam dobro izgledala, sam beteg leži zatajila.

9. septembra sam prišla vsa zmantrana v Lisieux. Naslednjega dne sam po slabo prespanoj noči komaj prišla do kapele. Najprle sam prosila sv. Treziko odpúščenja, ar sam jo nej vsikdar častila. Gda sam prvi-krat čůla od nje gučati, sam nej bila za njo Bog zna kak podžgana. Mislila sam si, ka je to samo mimoidoča navdúšenost. Življenjepis sv. Terezike D. J. me popunoma predrůgačo. Svetnica se je mogla smejati mojoj spremembi.

Gda sam jo prosila odpúščenja, sam jo med zahvalov po sv. obhajili prosila milosti za vse dűše, štere so mi drage. Gda sam ponavljala svoje prošnje, začűtim na levoj prsnoj strani takše bolečine kak ešče nigdar. Odihavati sam nej mogla i čakala sam najhűjše. Povedala sam svoj vdani „fiat“ (zgodi se) za smrt. Ali bolečine so bile le znanilke čűdeža; — za nekaj časa sam bila ozdravlena.

Ne ka bi bila zaslűžila, — ne ka bi jo prosila, je Mala Cvetka razmila moje prošnje za drůge dűše i se zglednola na mene.

Čűtila sem se tak prerojeno, ka nemrem povedati svoje hvaležnosti. Sladko bi mi bilo v Lisieux-i vmreti, a zdaj sem ozdravila.

Vožnja, štera je bila ta tak mučna, je bila nazaj jako srečna. Ob 9. vűri zajtra smo šli iz Lisieux-a, ob 8. vűri večer sem prišla domo, tak spočinjena kak po najbousoj noči. Prle sem se zavolo neprijetnoga trošjenja bojala tűdi najkračise vožnje po železnici. Na kolodvori se je znana peršona ponűdila, ka mi pomaga nesti kufer. Gda se mi je približala, pravi začűdeno: „Gvišno mate kakšo dišavo pri sebi, nej? O, kak prijeten dűšec je okoli vas“.

Sama sem nikaj nej čűtila i ar nigdar ne nűcam dišav, sam nej dvomila o nadnaravnom stűdenci skrivnostnoga dűšeca. Ves den sem čűtila pri sebi navzočnost Male Cvetke.

Čestita mati! V slavo božo i sv. Terezike D. J. lahko objavite moje pismo, če se Vam vidi prav.

Sprejmite

Gospa N.

Annales, 1. julija 1927.

Dogodek na Polskom.

Poročilo matere Doroteje Biendara, vrhovne prednice slűžabnic Naše Lube Gospe. Izredni slűčaj se je zgodo v zavetišči v Gasienicaj na Polskom.

Debica, 12. maja 1925

24. aprila so znosili v zavetišči vse kűhinjsko pohištvo v škegenj, ka bi kűhnjo pobelili. Zvečer tistoga dneva je bila 17-letna dekla, Štefanija Charabazc, vsa obvűpana, gda je zapazila, ka je kufer z vsov vrednostjov vkradjeni. Vse redovnice so sočűstvovale z njov. Skűpno so začűnole opravlati devetdnevnicu k Maloj Treziki, štera je mela biti imenűvana za svetnico.

Pa gledajte! Mala Cvetka se je na nepričakovani način odzvala prošnjam i jo je v jutri tretjega dneva devetdnevnic prišla sama potolažit. 26. aprila se je dekla 10 minut pred 4. vórov zajtra zbúdila zavolo klunkanja na okno. Začüdena je nikaj nej odgovorila. Zatem vstane, odgrne firungo i vidi vóni redovnico z belim plaščom i čarnim šlarom. Redovnica jo je gledala z neizraznim pogledom.

„Včasi pridem“ njoj pravi Štefaniya i beži nazveščat sestram, ka čaka pri dveraj nekša redovnica (nūna). Včasi so odprli, ali nikoga je več nej bilo, pač pa je stao tam vkradjeni kufer. Nikaj je ne sfalilo, nanč maranče nej, štere je bila dekla djala notri.

Štefaniya je nikdar nej vidila podobe Male Trezike, k šteroj se je bila tak zavüпно obrnola. Gda so joj pokazali podobico, je kriknola: „Oh, to nūno sem vidila pri okni! Ona sama je prišla i me je poslühnola.“ — I pravila je, ka bi vse to lahko potrdila s prisegov.

Sr. Mar. Doroteja Biendara,

vrhovna prednica služabnic naše Ljübe Gospe.

Annales, 15. septembra 1925.

Sestra Terezija me je ozdravila.

Pismo častitoj materi Agnezi v Lisieux.

Častita!

Longnoy, 14. I. 26.

Dovolim si poslati mali dar v zahvalo sv. Male Trezike, štera je zvrátila mojega 20 mesecov staroga sinčka rane (opečine) na obrazi.

Moj mali Goston je bio s svojov materjov pri njeni starišaj. Nesreča je štela, ka si je z vrelimi jabokami spekeo obraz. Pozvali so včasi zdravnika, šteri je povedao, ka je to nevarno. Posebno ranjena sta bila prava roka i nos.

Moja žena i jaz sva včasi začnola opravlati devetdnevnicu k sv. Treziki, do štere sva mela veliko zavüpanje. Že prvi den devetdnevnic sva bila čüdivito poslühnjena. Gda sem v navzočnosti vñogi peršon deteti dol vzeo obvezo, je bilo najbolje zažgano mesto popunoma ozdravljeno. Ovi tao obraza je bio šče nekelko rdeči, ali od zažganosti je nej bilo več sleda. Krik hvaležnosti nam je prišeo iz prs: „Mala Cvetka je dete čüdežno ozdravila! I tüdi to je čüdivito: 20 mesecov staro dete je zakričalo jasno i razločno kak odrasla peršona: Sestra Trezika me zvrátila!“

Navzoče peršone sem proso, ka podpišejo moje pismo. S tem sem kak mislim, spuno svojo dužnost do naše drage dobrotnice. S tov potjov Vas tüdi, čast. g. mati prednica, pooblastim, ka pismo po svojoj voli objavite.

Blagovolite sprejeti . . .

Sledijo podpiši svedokov.

Montagne.

Annales, 1. maja 1925.

Lepa reč vmirajočemi.

Odlomek iz pisma P. Petra S. J.

Montevideo, Uruguay, 16. decembra 1925.

Pred par dnevi se je zgodilo to:

Pater minister našega kolegija je bio na smrt betežen. Nekaj časa je bio prav slab. V začetki meseca je prestao operacijo i od te je nej bilo rešitve več. Na smrt se je pripravlao, ka je občüdüvanja vredno. Bio sem tak srečen, ka sem zadnjo noč pri njem viresetüvao. Ob pol 10. vóri sem njemi pravo, naj pozove sv. Malo Treziko na pomoč. Pobožno je küšno njeno relikvijo.

Včasi nato me pita, kelko je vōra. Bilo je 9:40. Okoli 10. vōre je gratao nemiren. Te njemi pravim: „Pater, zakaj bi radi znali, kelko je vōra?“

„Mreji . . .“ mi je odgovoro mirno.

Razmo sam, ka zna, ob šteroj vōri mrje.

„Što vam je povedao?“ ga je pitao dale.

Vidilo se mi je, ka je šteo praviti: „Sv. Trezika.“

„Sv. Trezika Deteta Jezuša? pitam pali.

„Ja“.

Za nekaj časa pali že le znati, kelko je vōra.

„Vi ste gvūšno vidili sveto Malo Treziko“.

Te je z žmečavov zdigno zadnjiva dva prsta prave roke, medtem, gda je z drugimi držao križ i čislo.

Ar sam nej razmo, ka šče s tem povedati, ga prosim pojasnila. Nato je prav razločno odgovoro:

„Dvakrat“.

„Ka vam je pravila?.

„Naj zavūpam“. —

„I — zavūpate? —

„Popunoma“ — — —

Pripomniti trbe, ka je prle samo ednok pitao, kelko je vōra i ka je do zadnjega ostao pri pameti. Ob 3.25 je izdehno i nam zapūsto tolažečo gotovost, ka je zdaj v družbi ž njov, štera ga je prišla skrivnostno tolažit v zadnjih hipaj.

Annales, I. IV. 1926.

Karmelski glas iz Marseilles.

Pismo m. prednici Karmeličank v Lisieux-i.

Carmel v Marseillesi 8. III. 26.

Častita mati!

Že dugo je naša špitaoska sestra želela dobiti kejp sv. Trezike D. J. V pūščavniškoj hižici, kak je majo v vlogih karmelskih kloštraj v pūn-gradi, ka sestre lahko, ne ka bi je što moto, molijo, je bilo toti njeni kejp. Sestra je želela dobiti kejp za špitaosko hižo, ka bi betežnice pri sv. Treziki lahko molile.

Gda je nekša karmelska prijateljica resan prinesla kep v dar, je preč. mati sklenola, ka imenūjemo sv. Malo Treziko za „prvo špitaosko dvorjenico“ našega kloštra. V te namen smo napravile lepo slovesnost. Ovenčani kejp smo nesle med prepevanjom prilični pesmi v procesiji po kloštri. Nato smo ga postavile na določeno mesto, štero je bilo lepo ovenčano s cvetjom. V radost vseh je bila sv. Mala Trezika zdaj naša „Prva špitaoska dvorjenica“.

Vidi se, ka je naša angelska sestrice včasi štela pokazati, ka je sprijela novo službo. Za nekaj dni se je to dogodilo:

Edno od sester je jako zob bolo. Za badav smo ga njoj probale zmeknoti. Betežnica je te pravila sestri dvorjenici, (tisto, štera je tak želela kejp):

„Sestra, vi znate tak dobro moliti k sv. Treziki. Prosite jo, naj mi vō zmekne zob. To je zdaj njeni poseo, ar je prva dvorjenica betežnikov!“

„Le zavūpajte“, odgovori sestra, „bom že molila. Gvūšna sem, ka vas poslūhne“.

To je bilo večer . . .

Gda se betežna sestra zajtra zbūdila, čüti, ka ma nekaj v vüstaj. Gda šče to vö spraviti, zapazi, ka je zob, šteri jo je bolo. Bila je jako genjena i puna zahvalnosti do naše „Špitaoske dvorjenice“.

Pridoči den je prišla k nam neznana peršona i prinesla milodar „za betežnike“. I povdarila je vratarici: „Pravite, ka je za betežnike“. — Ali je nej odgovor sv. Trezike na zavüpanje naše preč. matere resan genliv?

Annalles, 1. novembra 26.

Sestra M. G.

vetek sv. Treh kralov.

(Iz evangelija)

SDostakrat smo že čüli, v kakšem siromaštvü se je rodio naš Zveličiteo, Jezuš; v nevolnoj ščalici, v trdi jaslicaj, med nespametnov živinov je mogeo ležati. On, Stvoríteo vseh stvari, ki je sunce na nebo pritrdio, ki mesec i zvezde vodi, neje meo tople sobice, ne mehke postelee, nego je kak največši siromak na trdih deskaj mogeo ležati. Marija, njegova sv. mati, najčistejša dekla, najneđužnejša devica mogla je dugo-dugo pot včiniti, je mogla v mrzloj ščalici prenočiti i v slabe plenice poviti svoje božje dete.

Daleč, daleč od Jeruzalema, tam v jutrovih krajaj, kde svetlo sunce vstaja i se beli den rodi, kde je zlato s pesikom zmešano, tam so živeli trije imenitni možje, mogoče kraljevskoga roda, štere mi za „tri krale“ imenüjemo. Oni so zvezde dobro poznali, i kda so naednok zagledali na nebi čüdno, svetlo zvezdo, kakše prle neso nikdar opazili, so včasí spoznali po navdihü sv. Dühä, da ta zvezda pomeni prihod oblübljenoga Odküpitela, ki se ma v Izraeli roditi. — Puni veselja, brez odlašanja se podajo na pot, da poiščejo i počastijo nebeskoga Kralja. I ar so mislili, da bo krao Herodeš jim najbolje znao povedati v šterom mesti i v šteroj hiži se je narodo Jezuš, vstopijo puni zavüpanja pred njega, pitajoči: „Kde je novorojeni Kralj židovski? ar smo vidili njegovo zvezdo na Jutrovom i smo ga prišli molit i počastit“

Ah, lahko si predstavimo kak je bilo sv. Trem kralom pri srci, kda so prišli v Jeruzalem i vidili v njem teliko nemarnosti. Prišli so iz dalešnjih krajov i mislijo, da se okoli božjega Sina vse tere od velike stiske ljüdi, da ga celi Jeruzalem, Betlehem klečeč moli i časti, pa so vidili ravno nasprotno, vidili so, da se za Njega nišče ne briga i da od Njega

nišče nikaj ne ve. Herodeš se je prestrašil, pravi sv. evangelij, kajti on je bil častilakomen in hudoben pa tudi stanovnicje Jeruzalema so bili trdokorni grešniki in so se bojali svojega Zveličitelja, ar šče neso nikaj mislili na popboljšanje. — Ravno tak se tudi dnesden najdejo nemarni krščeniki, ki nemrejo viditi ostrih duhovnikov in modrih spovednikov; tej so jim, kak trnje v očeh, zato je pri vsakoj priliki ogovarjajo in blatijo. Predge in navuki so jim preostri; oni bi radi meli duhovnike po svojoj glavi, takše najmre, šteri je ne bi nikdar karali, nego bi odobravalil grešni način njihovoga življenja je brez vsake zasluge vse v nebesa spravili.

Sv. Družina: Jezus, Marija, Jožef. God sv. Družine obhaja Maticerkev v nedeljo po Treh kraljih, Na čast sv. Družini zmoli to lepo molitev, cerkveno, če le moreš, vsaki den: Dika bodi Oči i Sini i sv. Dūhi, kak je bilo v začetki tak i zdaj i vsikdar i na vse veke. Amen. Jezus, Marija, Jožef, presvetite nas, pomagajte nam, zveličajte nas. Amen!

Herodeš je skleno, da nesmileno vmori Sina božjega, mesto da ga ide molit, zato je vkanljivo naročo trem modrim, naj zraven idejo v Betlehem i naj skrbno pitajo za božje Dete, i kda je naldejo naj njemi pridejo povedat, da tudi on ide molit novorojenoga Krala. — Tudi dnesden je dosta takših Herodešov; delajo se pobožni, sladko gučijo i zlate obljube delajo, Boga za svedoka zovejo, prisegajo da ne lažejo, nego istino gučijo; ali joj tistomi, ki jim verje i v njihove mreže zajde!

Kaj je pomagalo Herodeši i pismoznancem, da so v rokaj meli sv. pismo med sebov pa Odkupitelja, če za oboje neso nikaj marali? Kaj pomaga tudi nam, da smo krščeniki, v krščanskoj veri rojeni i vzgojeni, če pa ne živimo po veri i znabiti šče teh najbolje potrebnih krščanskih istin ne vemo? Kaj pomaga, da se vsako nedelo i vsaki zapovedani svetek o-

znanūje reč božja, če si jo pa ne vzememo k srci? — Zato pa bodo prišli, pravi Jezuš od izhoda i zahoda, ki neso tak lepe prilike meli za zveščanje, kak mi i bodo šli v kraljevstvo nebesko, domača deca, krščeniki, pa bodo zavolo svoje mlačnosti na večno pogubljenje obsojeni.

Sveti Trije kraši so šče tisto noč zapustili Jeruzalem i se podali v Betlehem, da bi tem prle vidili svojega Odkúpitela; samo ta miseo jim je delala brigo, što jim pokaže hižo božjega Deteta. Ali glej! zvezda, ki jih je pripelala v Jeruzalem, se jim je znova prikazala na nebi i jih je vodila v Betlehem do tiste hižice. v šteroj sta Jožef i Marija prebivala. — Tak se tudi nam dostakrat skrije sreča, nesreče nas od vseh strani bijejo, nas siromaštvo i nevole stiskavajo, i mi žalostni i potrti hodimo misleč, da nas je Bog zapústo. Ali če se greha varjemo i v dobrom stanovitni ostanemo, nam za kratek čas znova zasveti zvezda milosti bože i nasšče bole razveseli, kak nas je prle razveselila.

Siromaška i slaba je bila hižica, nad šterov je zvezda obstala. Mali Jezušek neje ležao na mehkih vankšaj če glih je On krao, niti Njegova sveta Mati neje bila oblečena v sijajnoj obleki, če glih je bila kralica, nego sta oba nūdila prizor največšega siromaštva. Ali trije krali ne gledajo na to, nego pokleknejo pred božje Dete, je molijo i njemi klečeč ponūdijo svoje darove: zlato, kadilo i mirho.

Sveti Trije krali so bili modri, imenitni i vučeni možje i v njihovih žilaj je tekla kraljevska krv, pa vendar se neso sramūvali pred Jezušeka pokleknoti i ga v poniznosti svojega srca moliti; keliko malomarnih krščenikov — katoličancov se nahaja dnesden, ki se sramūjejo pri sv. meši pokleknoti pred najsv. Oltarskim Svestvom, i ki želejo se bole dopadnoti spačljivomi svetli, kak pa Bogi.

Molimo za te nesrečnike, šteri so poslali rob i ljudskoga dopadenja. Spadnimo na kolena pred našim novorojenim Kralom, molimo ga i darūjmo Njemi tudi mi svoje dare po načini sv. Treh kralov. Mi smo, istina, siromaki, nemamo ni zlata ni srebra, pa toga tudi ne zahteva od nas Jezuš, darūjmo Njemi čisto, spokorjeno srce, namesto zlata; namesto kadila srčno molitev, da se tudi ona tak vzdigavle v nebo, kak dim kadila; na mesto mirhe pa Njemi darūjmo dobrovoljno prenašanje vseh naših dūševnih i telovnih nevol. Na te način bomo tudi mi srečni i veseli v tom meseci, kak so bili sv. Trije krali, kda so najšli Jezúša i Njemi dali svoje darove.

BOGOSLAV.

a fajščkek dečkom, pa deklam tudi.

Bodi vitez.

Ešče nikaj si morava zgučati prle kak odideva narazno. Nikaj takvažnoga, ka ti ne smem zamučati. Ka pa te je to?

No, povem ti, naravnoč: Jeli je ne istina, dragi Heraklej, ka te vleče že tudi dekla, či si že malo starejši? Tak v nedelo, gda mimo tebe idejo k sv. meši, pa med tjednom, či sta vkúper pri deli. Jeli se ti ne vidi ta ali pa ova lepa? Lejko bi jo rad večkrat vido ali pa na samoti žnjov gučao — povejmo naravnost; ka bi jo rad meo.

To je za tebe, moj Heraklej, velka proba, v šteroj pokažeš ali si poštenjak i junak, ali pe slab i grdi ptič. V toj reči se z malim začne pa z velikim dokonča. Zato ka se dečki v malom ne vejo premagati, je telko nesreč na sveti, — telko nezakonskih mater. Zato so krstne knjige tak zamazane z takšimi imeni. Zato je telko svaj v družinaj, telko čemerov starišov i telko detomorov i samomorov.

Ka pa misli takši dečko? Kakše morje žalosti dela sam svojim starišom, sam sebi i drugim. Za nikaj minot grešnoga veselja zapravi svojo nedužnost. Pa to delo zovejo: „lūbezen“! Zato ka jo „lūbi“, joj napravi telko žalosti i skrbi. Povej mi, dragi moj, ali je to „lūbezen“?

Dragi moj dečko, če maš kaj dūšnevesti i poštenja ne delaj takše žalosti sebi i drugim. Prle kak se dotekneš kakše dekle, dobro premisli, celo stvar i ka boš delao . . .

Te boš pa pitao: „zakaj so pa te dekle na sveti?“ Za špilera j gvūšno nej. Na grešni špilera j, na to mislim. Deklice so kak dečki rožice v božem pūngradi, štere razveseljavajo z svojov lepotov bože i človeče oko. Te rožice so pa ne zato, ka bi se v blat i greha kotale.

Tūdi jaz sem rožica,
v božjem vrti vsajena,
Skrivam se zdaj tū, zdaj tam,
trgati se pa ne dam.

Tak spevle lepa narodna pesem. Ešče ednok pitaš, zakaj so dekle na sveti. Zato, ka druge veselijo, Bogi pa čast i slavo davlejo. Pa tūdi zato, ka se, či se ščejo, povežejo v šopek — povežejo pri oltari po mešnikovih rokaj v srečni zakonski stan. Kda ti sam telko dozoriš, to se pravi, *gda prideš v leta, či boš šteo, si poiščeš izmed tej božij rožic edno, štero boš najraj meo.*

Samo pazi, ka se je prle ne dotekneš i ka se nedužniva oba povežeta v zakonsko zvezo. Mej skrb, ka boš pelao svojo rožico nedužno i čisto pred božji oltar. Pazi pa, ka se je ne dotekneš sam ti i toga tūdi drugim ne dopūsti. To si večkrat guči sam pri sebi. Tak de ti v veselje i čast i božji blagoslov bo plavao nad vama.

„To je prava lūbezen!“

Ali sme dečko deklo lūbiti? — Gvūšno jo sme i jo ešče more ljūbiti, či jo šče meti tivarišico v življenji! Lūbezen jiva more zdrūžiti i zvezati. Le po tom se more vūpati, ka ta srečniva i ka ta mela lepo življenje. Ta lūbezen pa more biti čista dūhovna i ne mesena! Lūbezen je sploh dūhovna i ne mesena reč. *To ka majo lūdje večkrat za „lūbezen“, to je ne lūbezen, nego sama strast i meseno poželenje.* Kakša lūbezen je to, či se njoj prle dobrega odzvūna dela, na znatraj je pa takši, kak kaček. To je laž, krutost i trdosrčnost, pa ne ljūbezen! — Zdaj nej dugo so v Ljubljani obsodili na štiri leta žmetne voze, ka je svojo „lūbico“, strelo. I to svet zove „lūbezen“! Kapa jeli se lūdje strelajo zato, ka se lūbijo!

Či pa ti lūbiš svojo krščenko, ne lūbi jo meseno, ne gledaj na kožo, lice, vlase i na gvant; glej na čisto srce i na njeno ljūbezen, vse drugo je sama lūpina, srce pa dūša sta pa jedro. Gda si zbiraš ženo, gledaj vsikdar na dūšo i srce, na njene jakosti i značaj! Či se bodo srca lūbila v mladosti, se bodo lūbila tūdi v starosti, gda de že lice grbavo i sūho. Takša lūbezen je prava, štera de trpela notri do groba, dokeč vaj smrt ne razloči i se bo nadalūvala na ov kraj groba v večnosti.

Ci je deklina lepe postave ali bogata je to tudi dar boži, šteroga moreta biti oba vesela. Ne smeš pa preveč svojega srca navezavati na to lepoto, zato ka preveč zbtija žeje. Pred tem pa moreš bežati kak vrag pred sv. križom. *Zato tudi ne smeš sklepati ljubezni ali znanja prenaglo.* Vsa prenagla znanja so nej prava ljubezen, nego samo meseno poželenje i strast, štera vodijo v greh i se z grehom dokončajo. Gda vidiš, ka nūcaš par, te si poišči par, kakšega ti srce pove. I gda si jo že izbereš, te moreš paziti, ka se kaj ne spozabiš i jo pripeljaš nedužno pred oltar, ka resan zasluži venček na glavi . . . Pri tom izbiranji pa dobro pazi. Pri tom te nemre nišče trčati ali pa odvrčati.

Če si ti dobroga dūha, pa si slaboga mesa, zato se čuvaj vsega, ka bi ti lejko škodilo. Nigdar ne hodi k svojoj zaročenki po noči, ar ka je pošteno, se ne boji svetlobe. Vse, ka je med vama, more biti tak, ka lejko vsi vidijo i čūjejo. Tudi po dnevi ne hodita preveč vkūper, ka vaj lūdje ne dobijo, ar bi lūdje od vaj gučali laž i drūge reči. Če jo pa doma pred starišami kaj pitaš, ka do vsi čūli, ti nemre nišče zameriti.

Zato naj vala za čas zaročk to, ka spevle pesmica od slovenske dekle.

I.

Venček na glavi se,
bliska ti s kitice,
rožic zelenih,
slovensko dekle.

II.

Lilija vrtnica,
mila ti šmarnica,
ličee krasi,
slovensko dekle.

III.

Zala ko rožica,
srca pobožnega,
bistre glave je
slovensko dekle.

IV.

Kakor vijol'ce cvet,
razveseljuje svet,
modro, ponižno,
slovensko dekle:

V.

Lepo kak, angeli,
v cvetju nedolžnosti,
sladko prepeva,
slovensko dekle.

V srednjem veki so živeli *vitezi*. To so bili velki gospodje, šteri so meli dosta dela. Edna njuva dužnost, štero so mogli spunjavaji, je bila *braniti i čuvati ženskino čast*. *Moj lūbi dečko, tudi ti bodi takši vitez deklīške dike, brani deklīško nedužnost!*

Najhūjša skušnjava je skušnjava proti sv. nedužnosti. Gvūšno znaš tisto pripoved od tistoga vojaka, ka je bujo tistoga pozoja, šteri je meo 7 glav, pa dokeč je nej tiste srednje najvekše glave odsekao, je nikaj ne pomagalo. Te pozoj z 7 glavami je bio greh, a 7 glav pa 7 grehov. Srednja glava štera je pa bila ravno najvekša, je pa bila ravno nečistost.

(Iz knjige „Fantič“)

Plesalcom.

Sv. Frančišek Salezijanski vam piše sledeče reči:

1. Ravno te, kda vi plešete, gori dosta dūš v pekli zavoljo grehov, ki so je včinoli na plesi, ali pa zavoljo plesa.

2. Ravno tisto vōro, kda vi plešete, prepeva dosta redovnikov i pobožni dūš Bogi na čast, i premisljava njegovo dobroto.

3. Kda vi plešete, jih vmera vnožina v velikih bolečinah. Na milijone moškov i žensk trpi na svojih posteljah, v bolnišnicah i drugi hižaj; trpijo strašne bolečine od raznih betegov. Smilūjte se njim i pomislite, da bote tūdi vi ednok v takšem stanji, bote vmirali, a drugi pa bodo šli na ples.

4. Vas ljūbi Bog, Bl. Devica Marija, angelje i svetniki gledaje na plesi. Kak so žalostni, kda vidijo vaša srca navezena na takše norosti i vtopljene v nečimernost!

5. I joj! med tem, kda vi plešete, teče čas, smrt se približava. Glejte! smeje se vam i vas zove na drugi ples, na ples, pri šterom bodo zaigrale gosli skuz vaše rodbine. Včinili bote šče eden stopaj i prestopili iz življenja v smrt. Preselili se bote v ednom trenutki v večno veselje, ali pa vu večno trpljenje.

Bodi popolen!

"Bodite popolni, kak je vaš oča nebeski popolen" (Mataj 5. 48).

Premisli celo svojo preminočnost, kak nikaj vredno i pravi z Davidom: „Gnes ščem začeti ljūbiti svojega Boga“ (Sv. Frančišek Sal.)

Tak je včino sv. Pavel Apoštol: Čeravno je bio po svojem povrnjenji posoda odebrana, pun sv. Dūha, vendar se je potrūdo, gornjega sredstva, naj more stanovitno korakati na poti proti nebi; ar etak piše k Filiplanom: „Bratje! Jaz ne mislim, da sem že prišeo do popolnosti, ali idem proti njej i zato pozabim vse, ka za menov beži i se brigam za tisto, ka je pred menov; jaz se paščim proti cili, k ceni nebeskoga pozvanja.“ (Fil. 3. 12, 14).

Ravno na te način se je brigao vsaki den veliki opat Anton za napredek v jakosti. Sv. Atanazius pripovedava od njega, da se je vsikdar za začetnika zvao, kak da bi za njega vsaki den te prvi bio v božoj slūžbi, kak da dozda nikaj ne bi delao i dnes oprvim položi nogo na gospodovo pot i napravi prvo stopnjo do nebe. Vmirajoč je pravo svojim redovnikom: „Sinki moji, či ščete napredūvati v jakosti i popolnosti, mislite si vsaki den, da je te den te prvi za vas v božoj slūžbi.“

Spodobno so ravnali sv. Gregor, sv. Bernard i sv. Karol Boromejski, ki so i drugim to tanačivali. Tej naj to sredstvo vsem postane zapopadljivo, se so poslužili slednje prispodobе. Mi moremo tak delati, kak romarje, ki ne gledajo nazaj na pot ki

so jo napravili, nego zmerom naprej na tisto, štero ešče morejo napraviti. Ali pa nasledujmo trgovce, ki puni želenja po kinči i bogastvi nikdar ne gledajo na to, ka so si že spravili, niti ne mislijo na trüde, štere so prestali, nego zmerom s ponovlenov gorečnostjov vprežejo svoje moči, naj kem več dosegnejo, naj svoje imanje podvojijo, kak da dozdaž nikaj nebi delali i nikaj nej zaslužili.

Molítev. O moj Bog, tüdi jaz ti že začnem ednok služiti. Vej si me pa Ti zato stvoro, naj Ti služim; pa jaz sam dozdaž sveti i sebi služo! Jaz se ščem odsemao s sv. Bernardom večkrat pitati: „Zakaj si prišeo?“ O okrepi me s svojov miloščov, da vsikdar ostanem na Tvojoj poti. (Dr. Fr. Henze; Geheiligtés Jahr.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Krumpleso nam dale sledeče občine: Žižki 8, Sr. Bistrica 5, Hotiza 2, črensovci 13 metrov. Lipa 8 metrov 15 kg, Beltinci 5 metrov 60 kg, D. Bistrica 8 metrov 93 kg, V. i M. Polana 6 metrov 17 kg, G. Bistrica 7 metrov 3 kg, Odranci 5 metrov 45 kg, (pa 63 kg prosa), Dokležovje 6 metrov 61 kg. Za vse te krumplesmo dobili 7691 Din. Najlepša hvala darovnikom i nabiralcom.

Velki dar siromaka. Krenos Ivan, beroš na marofi v Beltincih je darüvao 100 Din na „Dom sv. Frančiška“. Zaistino nasledüvanja vredna pelda pri bogatejših.

Zahvalnst gorečnost. Ščap Ana v Beltincih i Kociper Agata v Odrancih, dve slabivi ženski, sta nabrale sküпно 11 metrov krumplov. Zaistino vrednivi plačila od Oče sirot.

Velika nesebična lübezen. Bakan Jožef, ki je v Dokležovji nabrao okoli 7 metrov krumplov i je spravo na kolodvor v Beltince, je za foringo nikaj ne šteo vzeti. Bog njemi plačaj to požrtvovalnost.

Lepi dar edne dekle. Zver Orša, mladenka z Ižakovec, je iz svojega siromaštva dala 100 Din na „Dom sv. Frančiška“. Kelko več vala to, kak na gizdave cote ta zmetati, štere sprhnejo, te penezi pa nesejo največši interes pri Bogi.

Na smrtnoj posteli mislijo na naš Dom. Škrban Štefan z Dokležovja je na smrtnoj posteli odločo en črep za naš Dom. Njegova tužna dovica je z veselim srcom prinesla 650 Din, ceno ednoga črepa. Za pokojnoga düšni mir se slüži, kak za dobrotnika, vsaki den sv. meša, v Domi pa bo zlatimi literami napisano njegovo ime.

Celjska gospodična za naš Dom. G. Baumgartner Katarina je nabrala v Celji 800 Din za naš Dom. Najlepša hvala njej i g. Čontali, misijonari, našemi domačini, ki so jo navdüşili za to pobiranje.

Lepi dar iz Beltinec. Ing. Franc Mikuš, nadupravitel, so nam poslali 400 Din.

Sobočanci ponudili velke dare. Jerič Ivan, nar. poslanec, 600 Din. Dr. Škrilec 500 Din, Dr. Brandieu 100, dr. Šömen 100 Din, Josip Močnik 100 Din, Hartner Karola sin 100 Din.

Ka nam želejo naši dijaki iz Italije. Naši dijaki iz Italije so nam poslali edno razglednico, na šteroj je en mali deček i poleg njega vreča penez. I zatem, ka ti dijaki želejo za naš Dom? Želejo nam ravno to miljono, ka bi dobili od darovnikov v novom leti. Ka je to lahko nemogoča žela? Ščista mogoča. Če vsaka hiša v Slovenskoj Krajini da 100 Din, mamotej milijon Din, i taki lahko začnemo z novim delom.

Maribor daroviten. Pater Viljem Rožman, bened. so nam poslali 200 Din. M. Gajšek 40 Din, Anton Goleš 50 Din, M. Kajžar Mirko 250 Din.

Tudi na Kranjskom se budiyo. Andrej Mejač st. trgovec s Komen-de so nam poslali 100 Din.

Novi črepi. Novih črepov smo dobili 15. Mamotej jih tak 99. Potrebujemo jih ešče 701. Eden košta 650 Din ali 12 dolarov. Črepe kupijo darovniki iz Slov. Krajine i cele države SHS.

Amerikancom na znanje. Amerikancom nam je čast naznaniti, da smo že dva meseca niednoga kamla ne dobili. Ravno to naznanimo našim v Canadi, Australiji, v Južnoj Ameriki. En kamen košta 12 dol. ali 650 Din. Mamotej jih 64, potrebujemo jih 800. Kamle kupijo vsi, ki zvün mej naše države dobro služijo.

Vsem darovnikom i nabiratelom srčni Bog plačaj za trüd.

ODBOR.

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

Arima je bio krao ednoga zmed vnoгих otokov Japana. Kralj je meo dva mlajšiva brata, Franca i Mataja. Teva sta bila krščenika, Franc 8, Mataj 6 let star. Gda se je začelo preganjanje krščenikov, je kralj zapovedao svojemi namestniki, naj dva brata kak najhitrej, ali skrivno vmori.

Namestnik zapre deco v temno vozo i je v njej drži 40 dni. Med tem pa razširja glas, da sta s sestrov v Meako odpotüvala.

Nedužna dečica se je med tem s postom i molitvov, kak dobro se je le mogla, pripravljala na smrt. Zadnji večer, da je prišeo čas večerje, je pravo Franc: „Jaz se mislim gnes postiti za pokoro, za falinge, štere sam včino.“ V oči si je najmre metao, da je podnevi iz šale ednoga soldaka za glavo prijaio i se je bojaio, da ga je z tov. šalov razžalo. Vojak je dao izjavo, da se nikak ne čüti razžaljenoga i je vroče proso Franca, naj z Matajom večerja. Franc se ravnao po svojoj želi.

Mataj je nato šo v posteo i naskori zaspao. Franc se je pa vrgao na zemlo i je zmolo 5 Zdravih Marij. Nato se zdigno, malo postao i se zamislo i nazadnje začeo bridko jokati.

Neki kršćanski nemeški mladenec, Ignac po imeni, ga je pitao, zakoj joče tak bridko. Franc je odgovoro : „Ravno zdaj sam mislo na Gospodovo trpljenje i mi je pri tom na pamet prišlo, kak nesrečni so vsi tisti, ki to velko dobroto ne spoznajo : i to me je do skuz genolo.“ Gda je nemeški mladenec to čuo, se nej mogeo joča zadržati nad zreliimi rečmi. On je pa znao, da bodo deca ešče to noč v spanji vmorjena. Ali toga ne vūpao deci povedati. Naj pa Franca nikak pripravi, je začeo glasno pred njim etak moliti : „O sv. Mati boža i Devica Ma-

Drevo, pod šterim je počivala Marija, kda je v Egipt bežala. Bežala je, ar je Herod šteo Jezušeka vmoriti. Zapustila je vse, naj Jezušeka ne zgubi. Jezušek se zgubi po smrtnom grehi. Zapusti tisto mesto, tisto osebo, kde i po šteroj ti nevarnosti proti, da Jezušeka zgubiš. Če ga rad maš, te včiniš to. rija ! Po zasluženi bridkoga trpljenja tvojega sina Jezuš Kristuša Te proseč prosim, misli na mene, če bi to noč mogeo vmreti. O dobra Mati tvojim deviškim rokam zročim svoje telo i svojo dūšo.“ Franc je z velikov zbranostjov ponovo te reči i je 33 krat spregovoro Jezušovo i Marijino ime. Nato se poškropo z blagoslovenov vodov i šo spat.

Dokeč so deca spala je odišeo plemeniti mladenec je z velikov gorečnostjov i z vnogimi skuzami molo za oba, šteriva se iz smrti v večno življenje bota zbūdila.

O polnoči je prišo vojak i je z bodalom presmekno spajočiva dečka. Njihova smrt je vse krščenike visikoga i niskoga stana napunila z velkov žalostjov. Samo njihov brat, hūdobni kralj, je ostao neobčūtliv i je začeo še bole divjati proti krščenikom. (Rože s katoličanskoga dečinskoga ograda: F. Hattler S. J.)

Večni posvet.

Falaček vedroga neba.

Naše življenje se pogosto odigrava na zburkanom, nemirnom morji, . . . pogosto pod oblačnim, vznemirjenim nebom.

Žalost i nesreča sprevaja človeka spremenbno, kak Joba v starom zakoni . . . Včera so se njemi grozili betegi i nevole, da v žalosti zadūšijo njegovo dūšo . . . Dnes ga obdajo i mučijo skūšnjave i dūhovna sūša, kak da se je Bog obrno od njega i ga za vsikdar ostavo . . . A zūtra? — — — Zūtra ga mogoče čaka pregajanje i žalost, štera kak da bi štela pretresti i strti srce njegovo, kak da ga ščejo prisiliti, da si med svetom išče mir.

Jaj tebi siromaško dete, če v tom časi potrebe i nevole neveš za nikše meste, kama bi mogeo svoj pogled ravnati . . . Jaj tebi, če v toj kmici nikdi ne zagledneš niti trakca svetlobe.

Čūj, ne obvūpavaj! Zveličiteo v svojoj ljūbezni i svojoj smilenosti ne bo dopūsto, da bi bilo nebo popolnoma obdano s kmicov noči v žmetni časaj tvojeja življenja. Naj besne burja, nevem kak, na podnožji oltara se more zdrobiti njena moč! — — —

Sam Jezuš njoj tam zapovedavle i ona se bo vtišala. Kak je to tolažlivo za mene! — — — Pa zato naj se razvijejo nad mojev dūšov šče tak pogosto strašni oblaki, naj besnejo burje, vendar šče mi i v tej žmetnih i žalostnih dnevaj preostane falaček vedroga neba . . . Tvoj sveti tabarnakel, o moj Jezuš!

Kda pomislim na velike grehe, s šterimi sam Boga razžalo . . . a pri tom si zovem v pamet tūdi vse dobrine, s šterimi me je Bog obsipavao v življenji . . . ostanem vznemirjen i se sramūjem. Popolnoma lahko mi pride ta miseo: more se li takše nedostojno stvorjenje, kak sam jaz, i i vūpati, da pride ednok v nebo? — — — da, je li nebo stvorjeno za mene? — — —

Komaj si zdaj vūpan zravnati svoje oči k Bogi, boječ se, da me napadne s svojim pravičnim srdom . . . Molitev minjavle iz mojih vūst, zmenkūje mi vūpanje v srci, pobožno čtenje, opomini se me ne primajo . . . Ah, kak da sam nemi kda me prevzeme ta netolažljivost . . . to je prava sestra obvūpanja.

Ali zakaj obväpati? — — — Gledaj . . . nebo se ponovno pomali čisti . . . plavi trakec se ti že prikažuje! — — — Gledam . . . i opažujem . . . sveti tabernakel mojega Jezusa! Euharistična skrivnost mi odkrivle jasno blisk neizmerne Njegove ljubezni. I jaz se začnem ponovno väpati.

Pa kak bi tudi bilo mogoče; da bom preklet, kda je Jezus navzočen v svetoj hostiji zato, da mi da večno življenje? Se li more i pomisliti, da bi Jezus mogeo zavrčeti tisto dūšo, štera žele ostati pri Njem, živeti od Njega, štera vse svoje misli i vse svoje nagibe združuje ž Njegovimi; dūšo, šteroj je Jezus cio vsega njenoga prizadevanja, vzpodbūda v vsakom njenom deli, tolažba v vsakoj njenoi žalosti.

Jezus v presv. Oltarskom Svestvi je Emanuel to je Bog z nami. Če je pa On z menov i jaz ž Njim, te lahko razne dūhovne stiske vznemirjajo i mučijo moje srce, ali neso vendar nikdar zmožne, da mi vzamejo moje väüpanje: vsikdar z Jezusom živeti!

Drūge burje . . . drūge nevihte! — — —

Šatan se je poslužo mojih strasti, da napove mojej jakosti nepomirljivo vojno. Nega molitvi, nega dobroga dela, nega žrtve, štero on ne bi preganjao s svojimi napadi i lažljivimi nameni, okrivlavajoč me, da sam nekši pretiran, da mi je vse ne samo brezhaska, nego šče tudi — nevarno.

Ah, jaz prav za prav hrepenim po miri, včinim vse, kaj mi je samo mogoče, da postanem sveti i pravičen . . . Hūdobna usoda — — — ravno na poti jakosti se morem največ boriti s skušnjavami, da premagam najžmetnejše ovire! Pogosto se mi vidi; kak da bi me Jezus zapūsto, da me krao kmice tak batrivno preganja.

Hvala Bogi! tej kmični oblaki moje dūševne nevihte ne pokrivlejo celi obok moje dūše; šče mi izda ostane trakec plavoga neba . . . a to je Jezus v presv. Oltarskom Svestvi. On dopūšča. da me obsijavle evharistično sunce njegove ljubezni . . . I jaz hrepenim po Njem!

Kak je drago i prijetno dūši, kda v časi skušnjave opazi Jezusa! Čütim včasi, da nesam več sam, nego da se bori z menov . . . Jezus, čütim da ne podlegnem skušnjavi, ar Jezus stoji pri meni . . . znam i to, da me mržnja neprijatelova ne bo nikdar premagala, kda se bori proti Jezusovoi ljubezni.

A vzakaj vse te burje? — — — zakaj tisti trakec plavoga neba? — — — Edno i drūgo je znamenje Zveličitelove ljubezni do mene. On hoče moje posvečenje. Zveličiteo me šče spoznati z dūhovnim življenjom i me v nje vpelati, zato mi davle dve močnivi sredstvi k tomi: vsestransko nezavüpanje v samoga sebe i neomejeno väüpanje v Njega. On dopūšča, da me stiskajo navale sveta, strasti, šatan, da tak dnevno občütim malovrednost svojih moči. Potemtoga mi pride proti s svetlimi traki evharističnoga sunca, sileč me, da jedino v njem iščem gvūšno mesto obrambe, kde se bom rešo. Da bi se väüpao samo v svojo moč, v svojo dobro voljo, a ne v Njem i v moči Njegove milosti, bio bi zgūblen.

Kem bole čarni i strašnejši oblaki se teda zberajo nad mojov glavov i nad mojim srcem, kem strasnejše besne nevihta, tem hitrej morem bežati ta, kde bom najšeo falaček plavoga, vedroga neba . . . morem

bežati k svetomi tabernakli . . . k svojemi zveličiteli v presv. Oltarsko-
mi Svestvi . . .

O Jezuš, glej tū me maš ! vržem se Ti v Tvoje naroče ! Odzdaj boš
za mene svetla zvezda, štero v sredi kmične noči iščejo moje oči ; boš
mi sladek magnet, ki privlačiue mojo siromaško, spotrto dūšo ; v vōraj
tuge, trūda, malodūšnosti se bom obračao k Tebi. Mirno bom ogledavao
tiho vedrino Tvojih oltarov i se bom sunčao pred njimi. Pred Tvojim ol-
tarom bom zajimao svojo moč, da mirno i veselo zasledim pot, štero si
mi označo.

Znam, da me čakajo dnevi suz, ali jaz je bom prelevao na podnožji
Tvojega oltara.

Prišli bodo tūdi dnevi dūševnih stisk, ali moji glasovi naj odmeva-
jo po svetom tabernakli — po temnici Tvoje ljūbezni.

Naprej vidim, da bodo prišli tūdi dnevi mučeništva, medtem bom jaz
svoje trpljenje zmešao s Tvojov predragocenov krvjov.

Ti Jezuš moj, skriti v svetom tabernakli, boš ostao radost mojih
skrivnih misli . . . izpostavljen na oltari, boš radost mojih malih del . . .
a v svetom prečiščavanji združen z menov boš sreča mojega siromaško-
ga srca.

Pa če te ščeš, da me smrt vrže v strašen grob, me ne bo več mog-
la prestrašiti, ar se bo moj poslednji pogled z nasmehom vzdigavao k
Tebi i bo šče ednok gledao falaček vedroga neba !

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: BOGOSLAV.

— Misijoni v D. Lendavi. V največšoj fari Slovenske Krajine se je
zadnjo polovico meseca nov. 1928 držo devetdnevni sv. misijon. Vodili so
ga častiti gg. iz Bačke in gg. salezijanci iz Sobote pa iz Veržaja, naši du-
mačini. Častiti gospodje iz sosednjih far in celo iz Gornjega Prekmurja so
z velikov lūbeznostjov prihajali pomagat spovedavat ogromno množino
ljudstvo, štero je potrplivo čakalo v dugih vrstaj na red. Vnogi so do
keshnoga večera bili na tešče i čakali na Jezuša, da bi prišeo v njūve pre-
novljene dūše. Zaistino genljivo je bilo viditi ne samo mladino, nego velko

vnožino mater, hižni gospodarov ino stari lüdi z veselimi obrazi odhajati od angelskoga stola v večerni mračni vöraj. Zadnji den po sklepni predgaj ino apoštolskom blagoslovi se pomikala veličastna procesija po mestu v sledečem redi: deca, duga vrsta dečkov i možkov, Marijina kongregacija, ovenčani misijonski križ, šteroga je z velikim poštuvanjem neslo 12 dečkov, častita dühovščina i gospodje misijonarje z vnoočastitim dekanom i kanonikom, šteri so navdušeno popevali „Povsod Boga“, nato pa nepregledna vnožina lüdi. —

Vnoočastiti g. dekan se je pred misijonskim križom v svojem imeni i v imeni dragij farnikov globoko genjen zahvalo dobromi Bogi za veliko srečo, štero je podelo njemu i njegovej fari. Želo je, da bi v svojih srcaj vsikdar nosili križ, ki bo ednok naša dika. Zahvalo se je tüdi z jako lepimi rečmi gospodom misijonarom za vso njüvo ljübeznivost i trüd i njim je želo, da te križ, šteroga so zasadili v srca vernikov bi naj bilo njüvo plačilo!

Lüdje so se z radostnimi očmi posloveli od križa i od častiti gospodov misijonarov. Tej so pa znankar tužno gledali na te dobre düše i v svojem srci šepetali: „O Gospod Jezuš, podvoji, potroji moči lendavskij gospodov, da bodo zmagali delo, štero smo njim povnožili.

— **Med katoličanci v Srbiji.** Aug. 5. kda je po našem Goričkem divjala tista strašna toča, štere niti stari lüdje ne pomlijo, sem se napoto, da obiščem iz Beograda katoličance v Smederovom. Moji kolegi, ki so šteli z menov iti, so se dali v naročje zaspčnosti, stano sem zato sam i ob petih že klükao proti pristanišči, da me ladja odpela v Smederov. Ar mi je beogradski gospod plebanoš sporočo, da v Smederovom že je katoličanska kapelica, sem šo brez meše, da mešujem tü v tom misijonskom kraji. Vožnja je trpela kratke štiri vöre dol po Donavi. Na ladji je bilo prijetno, a poleg nje pa strašna vročina. Že v ranih vöraj je breg Donave bio pun lüdi, ki so se sprehajali, ali veslali i se kopali. Gda pridem v pristanišče i stopim z ladje, stopim k hoteli ki stoji pred pristaniščom, da tü opitam, gde je katoličanska kapelica. Pa prle kak bi prišo do hotela, me doleti neki mladenec, pa me pita, če iščem mogoče kat. cerkev i če ščem mešuvati. Gda njemu pojasnim, ka da, mi pravi, ka je blüzi pristanišča i ka me odpela ta. Zaistino komaj par stopajov od pristanišča najdem kapelico. To je edna hiša, v šteroj je ena velika soba, spremenjena v kapelico; drüga soba je pisarna, tretja segeštija, štrta za garderobo i na zadnje peta je spalnica za g. dühovnika *Alfonsa Kodriča*, frančiškana, ki vodijo tü skrb za siromaške raztresene katoličanske ovčice. Kak pridem, taki odlüžim sv. mešo, po njej pa opravim breviv, med slüžbov g. plebanoša. Po slüžbi so mi dober g. ponüdili kavo, a nesam sprejeo, ar sem vido, da so v skrajnom siromaštvi, niti žlice svoje neso meli, rajši sam jih jaz pozvao na obed, ka pa neso sprejeli, ar so se slabo počütili zavolo malarije, ki jih je napadnola. Prišli so pa na jüžino, na štero san jih pozvao, kda njim je že bole postanolo. Malo težko njim je pri srci, ka so v tom zapüščenom kraji oni, ki so zidali imenitno cerkev sv. Antona v Sarajevi, i ki so vajeni dela, tü ga pa nemajo. Vernikov majo okoli 500, nekaj Slovencev, največ pa Hrvatov, ki so po večini delavci. Mladenec, ki me je pelao z pristanišča v kapelo, je delavec v državnoj delavnici (stolar v arzen. radionici), piše se Josip Colič, Bosanec, ki ma

tudi brata duhovnika. Vrli mladenec je desna roka g. duhovnika i tudi do mene je bio jako prijazen, ar me je vodo po celom Smederovom i vse pokazao v tistoj strašnoj vroćini i suši, ka niti zelene trave ne je bilo. Tā je bila takša suša, da se kukorica ne mogla zmetati. Vse je vžgorelo i suša je trpela do konca oktobra, gda sam pali obiskao Smederovo. Drugi pomoćnik g. plebanoša jo Rudolf Malinka, delavec, i njihov cerkovnik (prebiraš, cehmešter). Njegova žena njim kuha, on pa ministrira. Katoličancov je kak sam pravo okoli 500, vseh prebivalcov pa okoli 13 jezero v Smederovom, zgodovinskom varaši, kde so se vršili srditi boji med kršćanskimi četami i Türki. Vogri so imenüvali Smederovo za *Szendrövár*. Grad smederovski leži pri Donavi i je odznotrāj porušen. Stene okoli i okoli so pa ešče jako dobre i tak moćne, da je niti nemški štuki neso mogli podreti vu svetovnoj bojni. Grad je zidala Brankovićova Jerina, vladarica i je star okoli 500 let, najmre nova zidava. Ar stara zidava sega naprej v rimsko dobo, kak svedočijo latinski napisi. Staro poročilo pravi, da je ljudstvo moglo 15 kilometrov daleč davati kamen za zidavo z roke v roko. Zato je nazvalo ljudstvo vladarico za „proketo Jerino“. Grad stoji na 20 plügov obsegajoćem prostori, ki je še, kak sam pravo, okoli i okoli zozidan i ma še stare torme zvane „kule“ dobro ohranjene. Nad varašom stojijo Karadjordjevi šanci, kde je oćak našega presvetloga krala začeo boj proti Türkom. V toj liniji je tudi pokopališće, šteroga gornji deo je nemško pokopališće. Tü počivajo nemški vojaki, ki so spokapali v svetovnom boji. Majo lepi veliki spomenik z napisom: „Nega vekše ljübezni, kak će što življenje da za svoje prijatele“. Na nagrobnih križaj se vidi, da nemški narod poštuje svoje junake. Vsaki grob nosi železen križ, v šteroga je vlejano ime pokojnoga vojaka, ka je nikšo vreme ne more zbrisati.

Mala katolićanska čreda raztepena med pravoslavne potrebüje vnoge, vnoge molitve, njihova siromašna kapelica dosta misijonskih darov, da postane te kraj, kraj molitve i kraj žive katolićanske vere. Z tem spoznavanjem sem zapüsto Smederovo i seo na ladjo, štera je mela trivörsko zamüdo pa prišo srećno okoli polnoći v Beograd nazaj.

Šabac. Pred strašnim 20. junijom, nas je par poslancov obiskalo Šabac. Ki ste bili na srbskom fronti, ga poznate iz svetovne bojne. Poleg pravoslavne cerkve je en križ na grobi, ki pokriva pod sebov nad sto mrtvih, štere je, — še deco nedužno, — austrijsko-vogrška vojska na divjaški način mućila v cerkvi i sledkar spoklala. Vućeni pravoslavni pop g. Šljivčić, ki nam je te grob pokazao, je te reći pravo: „Krivi so bili vsi, ne samo Madjari i Nemci, Srbi tudi, ar je povsod zmenkala vera i nede tećas boše, dokeć se k veri nazaj ne povrnemo“. Katolićanska cerkev se je te ešče povala, kda sam tam hodo zdaj je že dozidana i tudi posvećena. Cerkev je duga 18 m., široka 10, visoka 7. Posvećena je 21. oktobra na ćast sv. Ani, ma-teri Bl. Device Marije. Posvetitev so opravili presv. g. O. Rafael Rodić, beogradski eršek. Slavnosti so se udeleležili vnoqi katolićani iz Srema, ki so s precesijami prišli na posvetitev i ugledni gospodje pravoslavni iz svetskoga i duhovniškoga stališa.

— **Obrenovac—Valjevo.** Na Martinovo smo šli gledat to dvoje mesto. Obrenovac ma okoli 2500 prebivalcov, je nekaj vekši od naše Sobote. Ma bole varaško formo.

Majo tū gimnazijo, žveplenske toplice i lepo trgovino z zrnjom. Pravoslavni duhovnik nam je svedočo z žalostnim glasom: „Samo štirideset ljudi hodi v cerkev, vsigdar isti, — i — većinoma ženske“. Gda sam pozvedavao, ka delajo pravoslavni verniki po nedelaj i svetkaj, sam te žalosten odgovor dobo: V krčmi i kavarni sedijo. Te pravoslavni pop mi je tūdi pravo da katoličanci v njegovo cerkev hodijo, ar svoje nemajo, tū se zdavajo a zato katoličanci ostanejo. Neobhodno bi bilo potrebno, da se tū tūdi podigne edna katoličanska kepelica, kam naj se hodi mešuvati. — Drugi den sem obiskao Valjevo. Dež je šo kak protje. Komaj sem najšo kat. kapelico, ki je v kasarnah. Kak stopim notri, opazim lepe rože na oltari, red i čistočo v kapeli. Tū ma skrben duhovnik na brigi Gospodovo hišo, čutim vu srci. Gospod Zajc zaistino hvalevredno pasejo 40 kat. familij i kat. vojake, samo da bi njim vojska bole šla na roko i vse vojake puščala k božoj službi, ne samo nešterne. Neprilično je tūdi to, da je v kasarnah kapela. To vnoge odbije od obiskanja bože službe. Valjevo ma okoli trinajset jezero ljūdi, je lepo mesto, v šterom bi se mogeo najti primeren prostor za kat. kapelo ali cerkvico. Naj omenim še edno reč iz Valjeva. Tū je šola za deklice, ki se posvetijo za dvorjenice betežnikov po špitallaj. Solo vzdržuje Rdeči križ. 20 deklic je notri. Majo hrano i to dobro, lepi stan i še plače 100—150 Din mesečno. Večinoma so katoličanke te gojenke i so tūdi v velkom broji Slovenke med njimi. Žalostno v toj šoli je pato, ka niti v nedelo ne pūsti ravnateljica teh deklic k božoj službi. Bomo napravili zdaj poslanci potrebne korake pri Rdečem križi i ministertsvi zdravja, da se ta krivica odpravi z te šole.

— **Kak ide v negdašnjom katoličanskom Beči versko življenje nazaj.** V Beči je od vere odpadnolo stojezero ljūdi po boji. Te žalostni dogodek posvedoči najbolje dejstvo, da je letos v Beč i6148 šolske dece, ki so se dali vpisati, da so brez vere. V Beči je letos 129.439 šolske dece. Tak je vsako dvajseto šolsko dete brez vere. Pa li pravite, da vera ne je v nevarnosti, da dobrih listev ne trebe čteti i da slabe novine ne so nevarne?

— **Velika čast ministranta.** Misijonar piše iz Rio Negra v Braziliji l. 1927, da tam povrnjeni poganje za najvejšo srečo i čast držijo, če sme njihovo dete miništrivat. Edna mati plemena Piaatapujka, gda je ovarala svojega sinka v cerkevnom odevali ministrirati duhovniki pri oltari, je bila zvūn sebe. Od prevelke radosti je začela iz zahvalnosti proti svojem i sinu i podobam svetnikov kūšce metati z rokov i kričati: „Jee nagke poi“, „to je moj sin, je duhovni oča“.

